

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinară împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Lilia Prisacari, de avocatul Veaceslav Negru și de inculpatul

*Cojocaru Nicolae Ion, născut la
17 decembrie 1984, originar și locuitor al s.
Mănoilești, r-nul Ungheni, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 23 august 2013– 24 aprilie 2014,
în instanța de apel: 15 mai 2014 – 30 septembrie 2015,
în instanța de recurs: 26 noiembrie 2015 – 03 februarie 2016.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni, inculpatul Cojocaru Nicolae a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare și în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 13 iulie 2012, aproximativ orele 01.20, aflându-se pe stadionul din s. Manoilești, r-nul Ungheni, unde se sărbătorea hramul localității, după ce fratele său Cojocaru I., din intenții huliganice, în prezența mai multor persoane, l-a scos cu forța pe Iacovici A. din microbuzul care staționa în spatele scenei de pe stadion și i-a aplicat câteva lovituri cu pumnii în regiunea feței, doborându-l la pământ și mușcându-i spatele, inculpatul Cojocaru N. i-a aplicat lui Iacovici A. multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului.

Reacționând agresiv la încercările lui Căniță V. și Diaconu C. de a curma acțiunile huliganice respective, Cojocaru I. i-a aplicat ultimului o lovitură cu pumnul în regiunea feței.

Datorită intervenției lui Căniță V. și Diaconu C., partea vătămată Iacovici A. a reușit să fugă în microbuz și șoferul Aramă A. a pornit microbuzul pentru a pleca de la locul accidentului, dar Cojocaru I., strigând la Iacovici A. să coboare, a lovit cu pumnul în geamurile microbuzului, deteriorând geamul din spate.

În urma acestor acțiuni huliganice, conform raportului de expertiză medico-legală nr.218 din data de 30 iulie 2012, lui Iacovici A. i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate sub formă de excoriație și echimoză de formă ovală în regiunea paravertebrală pe dreapta, echimoze, excoriații și edem traumatic al țesuturilor moi în regiunea buzelor, iar conform raportului de expertiză medico-legală nr.219 din 30 iulie 2012, lui Diaconu C. i-a fost cauzată o vătămare corporală neînsemnată sub formă de echimoză în regiunea suborbitală a ochiului stâng.

Tot el, la 14 iulie 2012, aproximativ orele 01.20, continuând acțiunile huliganice începute la 13 iulie 2012, împreună cu fratele Cojocaru I., l-au telefonat pe Iacovici A. și l-au chemat să vină în fața barului ÎI "Glodeanu Parascovia" din s. Manoilești, r-nul Ungheni, unde în prezența mai multor persoane, i-au aplicat lui Iacovici A. multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, apoi Cojocaru N. i-a mai aplicat acestuia două lovituri cu o sticlă în regiunea capului, ca urmare stricând sticla de capul acestuia.

În urma acestor acțiuni huliganice, conform raportului de expertiză medico-legală nr.233 din 07 august 2012, părții vătămate Iacovici A. i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății de scurtă durată, sub formă de traumă cranio-cerebrală cu comotie cerebrală, plagă contuză în regiunea capului și echimoze în regiunea ambilor ochi.

Tot el, la 14 iulie 2012, aproximativ orele 02.00, în timp ce colaboratorii de poliție din cadrul CPR Ungheni, Lebădă S., Ursoi S., Sărăteanu G. și Mocanu V., fiind persoane cu funcție de răspundere și aflându-se în exercițiul funcției în s. Manoilești, r-nul Ungheni pentru curmarea unei infracțiuni, în scopul sistării activității lor de serviciu și schimbării caracterului ei, în interes personal, a aplicat violența fizică în privința SPOOS, maior de poliție Sărăteanu G., cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, plăgi mușcate infectate, intraarticulare cu subluxația falangei distale a degetului patru a mâinii drepte, care au fost produse prin compresie cu dinții și se referă la vătămare corporală medie cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut vina parțial, explicând că a observat în colțul stâng al scenei improvizate de pe stadion cum două persoane se loveau, însă nu putea desluși cine erau persoanele. S-a apropiat și l-a recunoscut pe fratele său Cojocaru I., Lîsenco A., Cănița V. și Iacovici A. care era deasupra lui Cojocaru I. L-a apucat pe Iacovici A. de haine ca să-l ridice de pe fratele său. La 13 iulie 2013, din motiv că Iacovici A. nu a dorit să recunoască că l-a lovit pe fratele său, a încercat să-l tragă, însă Iacovici A. s-a aplecat și probabil că l-a lovit, iar Cojocaru I. i-a aplicat o lovitură cu genunchiul în regiunea feței, în urma căreia

Iacovici A. a început a sângera. După aceasta Cojocaru I. a plecat acasă. Când Sărăteanu G. a scos un telefon mobil și l-a îndreptat spre el să-l filmeze, i-a acoperit cu mâna telefonul și în acel moment Sărăteanu G. i-a răsucit mâna intervenind și Ursoi S. cu Mocanu V., care l-au pus jos, ajutându-i lui Sărăteanu G. să îi pună cătușele. Sărăteanu G. stătea cu genunchiul în spatele său, cu mâna stângă îl strângea de gât iar cu dreapta îi acoperea gura ca să nu strige și atunci el l-a mușcat de degetul inelar al mâinii drepte.

Necătând că inculpatul nu a recunoscut total vina, aceasta este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Iacovici A. a declarat că Cojocaru I. și inculpatul cu forța l-au tras din microbuz aplicându-i lovituri cu pumnul în față, în rezultatul cărora a căzut la pământ, loviturile continuând din partea inculpatului cu pumnii și picioarele, apoi inculpatul l-a mușcat de spate. La 13 iulie 2012, de el s-a apropiat inculpatul și a început să-l lovească peste corp cu pumnii și picioarele, iar în cap la lovit cu o sticlă goală de la bere.

Partea vătămată Diaconu C. a declarat că Cojocaru I. i-a aplicat lui Iacovici A. mai multe lovituri. La scurt timp s-a implicat și inculpatul, care la fel i-a aplicat lovituri cu pumnii și picioarele lui Iacovici A. El a încercat să curme bătaia și să-i despărtească, moment în care de la Cojocaru I. a primit o lovitură în regiunea feței, iar Iacovici A. a alergat la microbuz. Cojocaru I. și inculpatul băteau cu pumnii în microbuz, iar când acesta a pornit, Cojocaru I. a spart geamul microbuzului cu pumnul.

Partea vătămată Sărăteanu G. a declarat că, împreună cu alți colaboratori de poliție au cerut inculpatului să discute despre conflictul cu Iacovici A., însă acesta a refuzat, se comporta agresiv. A scos telefonul mobil pentru a-l filma, la care inculpatul i-a smuls telefonul din mână începând să îi aplice lovituri cu pumnii în regiunea capului, i-a rupt buzunarele de la cămașă și epoleții. Împreună cu colegii săi de serviciu au încercat să îl imobilizeze, iar în acest timp inculpatul l-a mușcat de degetul de la mâna cu care îi ținea capul.

Martorul Lebeda S. a declarat că Sărăteanu G. a scos telefonul mobil filmându-l pe inculpat, iar acesta din urmă l-a lovit peste mână și telefon. Au încercat să-l rețină, timp în care acesta l-a mușcat pe Sărăteanu G. de deget. A telefonat la CPR Ungheni și a solicitat să vină grupa operativă care l-au reținut și condus pe inculpat la CPR Ungheni.

Martorii Mocanu V. și Ursoi S. au dat declarații similare.

Martorul Suci I. a declarat că, ajungând în localitatea dată împreună cu Maximciuc I. și Musteață P., cu automobilul de serviciu, l-au văzut pe inculpat în stare de ebrietate, agresiv și se exprima cu cuvinte necenzurate. Sărăteanu G. era murdar de glod, cu un epolet rupt și murdar de sânge la o mână și pe cămașă. A încercat să clarifice situația, însă, deoarece inculpatul era foarte agresiv și opunea rezistență, Musteață P. i-a pus cătușele și l-a transportat la CPR Ungheni.

Martorul Maximciuc I. a dat declarații similare.

Martorul Tofan V. a declarat că, Iacovici A. a refuzat să coboare din microbuz și atunci Cojocaru I. l-a tras cu forța și a început să îi aplice lovituri, ulterior

intervenind și inculpatul. În urma loviturilor Iacovici A. a căzut la pământ, inculpatul îl lovea cu pumnii și picioarele, iar Cojocaru I. era deasupra și îl mușca. La fața locului se aflau și Cojocaru E., Grosu I., Căniță V., Lîsenco A., Diaconu C. care încercau să curme conflictul, însă frații Cojocaru erau foarte agresivi. Cojocaru I. i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față lui Diaconu C. La un moment dat, l-au îndepărtat pe Iacovici V. și l-au urcat în microbuz, însă Cojocaru I. a fugit din urmă și a lovit cu pumnul în sticla din spate a microbuzului.

Martorul Andrușca I. a declarat, că inculpatul cu Cojocaru I. îi aplicau lovituri cu pumnii și picioarele lui Iacovici A. În timpul bătăii Cojocaru I. l-a apucat pe Iacovici A. și îl ținea de la spate, iar inculpatul de sub peretele barului a luat o sticlă goală de 0,5 l. de la bere și îi aplica lovituri lui Iacovici A. în regiunea capului până când sticla s-a stricat.

Martorul Cherimov R. a dat declarații similare.

Martorul Iablonscaia (Iacovici) M. a declarat, că Cojocaru I. împreună cu inculpatul îi aplicau lovituri și îl mușcau de spate pe Iacovici A. Conflictul s-a petrecut în spatele unui microbuz.

Prin raportul de expertiză medico-legală nr.218 din 30 iulie 2012, se atestă la Iacovici A. vătămări corporale neînsemnate sub formă de echimoze și excoriații de formă ovală în regiunea paravertebrală pe dreapta, produse de acțiunea unui obiect puțin ascuțit, posibil prin compresie cu dinții și echimoze și excoriații și edemul traumatic a țesuturilor moi în regiunea buzelor au fost produse prin lovituri cu sau corpuri dure contondente și se exclud prin cădere.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr.219 din 30 iulie 2013, la Diaconu C. s-au depistat vătămări corporale neînsemnate sub formă de echimoză în regiunea suborbitală a ochiului stâng, care nu putea fi produsă prin cădere.

Prin raportul de expertiză medico-legală nr.233 din 07 august 2012 se constată la Iacovici A. vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de lungă durată sub formă de traumă cranio-cerebrală cu comotie cerebrală, plagă contuză în regiunea capului și echimoze în regiunea ochilor produse prin loviri cu sau de corpuri dure contondente.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.216 din 27 iulie 2012, la Sărăteanu G. au fost depistate plăgi mușcate infectate intraarticulare cu sublucția falangei distale a degetului patru a mâinii drepte, care au fost produse prin compresie cu dinții și se referă la vătămare corporală medie cu dereglarea sănătății de lungă durată.

În baza probelor administrate, evaluate din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității lor, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța a conchis că vinovăția inculpatului a fost dovedită, încadrând acțiunile lui în baza art. 287 alin. (3) lit. d) Cod penal, ca huliganism, adică acțiuni intenționate ce încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obraznicie deosebită după indicii: de două persoane, cu aplicarea unui obiect pentru vătămarea integrității corporale și sănătății, și în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, adică aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea unei persoane cu funcție de răspundere în

legătură cu participarea acestei persoane la curmarea unei infracțiuni, în scopul sistării activității ei de serviciu și schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul este caracterizat satisfăcător, anterior nu a fost judecat, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost constatate.

3. Avocatul Dumitru Fortuna a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, din lipsa faptului infracțiunii și recalificarea acțiunilor lui din art. 287 alin. (3) Cod penal la art. 78 Cod contravențional sau art. 287 alin. (2) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse neprivative de libertate.

Apelantul a invocat, că instanța de judecată eronat a transcris integral învinuirea din rechizitoriu și declarațiile inculpatului, părților vătămate și a martorilor, fără a face o analiză a acestor probe.

Nu este clar, care probe au stat la stabilirea vinovăției inculpatului, fiind constatate un șir de divergențe esențiale între declarațiile martorilor acuzării, părțile vătămate, ceea ce a dovedit repetat veridicitatea declarațiilor inculpatului.

Nu s-a dat apreciere rapoartelor polițiștilor, ce au stat la baza pornirii urmăririi penale și care au fost administrate în cadrul ședinței de judecată.

Deși în partea dispozitivă a sentinței instanța a dispus ca corpurile delict – 5 poze ale polițistului Sărățeanu G. și înregistrările video să fie păstrate la materialele cauzei, acestea nu au fost descrise în partea descriptivă a sentinței.

Aceste divergențe creează dubii la legalitatea sentinței și imparțialitatea instanței la examinarea cazului dat, având impresia că declarațiile unor martori și părți vătămate au fost incluse selectiv în defavoarea inculpatului.

Probele din dosar nu au fost analizate conform concluziei și pertinentei lor. Acest fapt, a fost confirmat și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 218 din 30 iulie 2012 prin care s-a constatat pricinuirea vătămarilor neînsemnate lui Iacovici A. și caracteristic edemului traumatic provocat prin mușcătură, care sunt doar în legătură de cauzalitate cu conflictul petrecut între Cojocar I. și Iacovici A.

Acuzarea nu a prezentat nici o probă în existența obiectului (garafa de sticlă), corp delict cu care se presupune că au fost aplicate lovituri, deși era posibilitatea ca aceste corpuri delict să fie ridicate și examinate.

Potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19 iunie 2006, obiecte speciale adaptate pentru vătămarea integrității corporale urmează a fi considerate cele care au fost adaptate de făptuitor din timp sau în momentul săvârșirii acțiunilor huliganice, precum și obiectele care, deși n-au fost supuse prelucrării, au fost special pregătite de către făptuitor și se aflau la el cu același scop.

Reieșind din existența relațiilor ostile între partea vătămată și inculpat, precum și plenitudinea circumstanțelor stabilite, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate conform art. 78 Cod contravențional sau art. 287 alin. (2) Cod penal.

Învinuirea adusă pe art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, este una pripită și nefondată, lipsită de logică care nu și-a găsit confirmare prin probele administrate.

Or, în ședința de judecată nu a fost stabilit în care exercițiu al funcției se aflau polițiștii.

Concluzia expertului din raportul de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, prin care la Sărăteanu G. au fost constatate vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată, este puțin credibilă, dat fiind faptul că potrivit informației IP Ungheni nr. 3604 din 05 martie 2014, Sărăteanu G. s-a aflat la serviciu după vătămrile primite, fiindu-i repartizate spre examinare materialele la 16 iulie 2012, 21 iulie 2012, 24 iulie 2012 și 07 august 2012, fiind implicat și în serviciul grupei operative la data de 22 iulie 2012, iar expertul nu s-a condus de Regulamentul Ministerului Sănătății nr. 199 din 27 iunie 2003 cu ulterioarele modificări din 14 octombrie 2011.

În cazul dat, reieșind din datele obiective, lui Sărăteanu G. nici pe departe nu i-a fost dereglată sănătatea de lungă durată și vătămrile corporale nu puteau fi calificate ca periculoase pentru viață.

Pozele foto anexate de cet. Sărăteanu G. nu pot fi considerate drept probă directă și concludentă, deoarece a fost dobândită ilegal, fără a fi indicat în ce circumstanțe și când au fost făcute, examinate și ridicate aceste poze, lipsind și data efectuării lor.

Potrivit înregistrărilor video, se confirmă veridicitatea declarațiilor inculpatului despre reținerea lui ilegală, fiind vizibil cum acesta a fost dus la IP Ungheni în cătușe, unde s-a aflat sub supraveghere în holul IP Ungheni până la orele 05.00, fără a fi cercetat sau prezentat careva apărător. La fel, se evidențiază și acțiunile abuzive ale colaboratorilor de poliție.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, apelul a fost admis, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Cojocaru Nicolae a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare și în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect încadrând acțiunile acestuia în baza art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Soluția instanței de fond se bazează pe declarațiile părților vătămate Iacovici A., Diaconu C. și Sărăteanu G., martorilor Lebeda S., Mocanu V., Ursoi S., Suciuc I., Maximciuc I., Tofan V., Chiriac C., Grosu V., Andrușca Iu., Cojocaru E., Cherimov R., Iablonscaia (Iacovici) M., Cojocaru M., Cojocaru I., Sprînceanu P., Lîsenco A.,

Calancea M., Grosu I., Canița V. și Bucșan T., extrasul din registrul de evidență a aplicării forței fizice și mijloacelor speciale, din care rezultă că în privința lui Cojocar N., la 14.07.2012, a fost aplicată forța fizică și procedee de sambo; procesul-verbal de ridicare și procesul-verbal de examinare a obiectului și ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a înregistrărilor video de pe camerele de luat vederi nr. 1 și nr. 2 amplasate în incinta CP Ungheni; ordonanța privind efectuarea ridicării, procesul-verbal de ridicare din 27 iulie 2012 și ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a 5 poze efectuate la data de 14 iulie 2012 în incinta CPR Ungheni, unde se văd deteriorările aduse uniformei de poliție; raportul de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, din care rezultă că la Sărăteanu G. au fost depistate plăgi mușcate infectate intraarticulare cu subluxația falangei distale a degetului 4 a mâinii drepte, fiind produse prin compresie cu dinții și se referă la vătămare corporală medie, cu dereglarea sănătății de lungă durată; raportul de expertiză medico-legală nr. 218 din 30 iulie 2012 în privința lui Iacovici A., din care rezultă că excoriația și echimoza de formă ovală din regiunea paravertebrală pe dreapta au fost produse de acțiunea unui obiect puțin ascuțit, posibil prin compresie cu dinții, echimozele, excoriațiile și edemul traumatic al țesuturilor moi din regiunea buzelor au fost produse prin lovire cu, sau de corpuri dure contondente, și se referă la vătămare corporală neînsemnată, se exclude pricinuirea leziunilor corporale prezente prin cădere; raportul de expertiză medico-legală nr. 219 din 30 iulie 2012 în privința lui Diaconu C., din care rezultă că echimoza din regiunea suborbitală a ochiului stâng a fost produsă prin lovire cu sau de un corp dur contondent, în timpul și circumstanțele descrise și se referă la vătămare corporală neînsemnată, echimoza din regiunea suborbitală a ochiului stâng nu a putut fi produsă prin cădere; raportul de expertiză medico-legală nr. 406 din 17 iulie 2012 în privința lui Diaconu C.; raportul de expertiză nr. 233 din 07 august 2012 în privința lui Iacovici A., din care rezultă că trauma cranio-cerebrală cu comoție cerebrală, plaga contuză din regiunea capului și echimozele din regiunea ambilor ochi au fost produse prin lovire cu sau de corpuri dure contondente, posibil în timpul și circumstanțele descrise și se referă la vătămare corporală ușoară cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Deci, vina inculpatului în comiterea faptelor incriminate a fost pe deplin dovedită.

Acțiunile inculpatului, prin care i-a aplicat lui Iacovici A. multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, totodată i-a mai aplicat două lovituri cu o sticlă în regiunea capului, cu intenție directă, constituie acțiuni huliganice și probele cercetate în cadrul ședinței instanței de fond și verificate în ședința instanței de apel demonstrează aceste fapte, inculpatul a acționat anume din intenții huliganice și prin probele studiate s-a constatat și s-a stabilit cu certitudine încălcarea grosolană a ordinii publice însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, inculpatul prin acțiunile sale a manifestat obrăznicie deosebită și încălcarea demonstrativă a regulilor morale prin aplicarea violenței asupra părții vătămate Iacovici A., acțiuni comise cu lipsă de respect față de societate.

Acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, temeieri de recalificare a acțiunilor inculpatului, după cum solicită apărarea, nefiind stabilite.

Declarațiile inculpatului de nevinovăție nu pot fi acceptate, fiind drept o versiune de apărare, fără careva suport probatoriu, totodată, declarațiile inculpatului precum că nu a aplicat lovituri cu sticla lui Iacovici A. sunt combătute prin totalitatea de probe cercetate, la cercetarea cărora inculpatul a avut acces.

La fel, declarațiile lui Cojocaru I, care este fratele inculpatului, cât și ale lui Cojocaru M., acestea fiind persoane cointeresate, nu pot fi luate în considerație, deoarece se combat cu ansamblul de probe care dovedește vina inculpatului pe deplin.

Totodată, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond nu a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, consfințite în art. 61 alin. (2), 75 Cod penal, ca rezultat stabilind o pedeapsă nejustificat de aspră în privința inculpatului.

Astfel, necesită a se lua în considerare că inculpatul nu are antecedente penale, este caracterizat pozitiv, a recunoscut parțial vinovăția, are la întreținere familia, careva pretenții de ordin material sau moral către inculpat nu au fost invocate, nefiind stabilite circumstanțe agravante și atenuante.

Nu poate fi reținut faptul că inculpatul nu a recunoscut vina total, fiind un drept al inculpatului să recunoască învinuirea, dar nu și o obligație.

În cazul dat, există circumstanțe care permit condamnarea cu suspendarea pedepsei prevăzută de art. 90 Cod penal, iar scopul corectării și reeducării inculpatului se va atinge și fără izolarea lui de societate, cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani, dându-i inculpatului posibilitatea reală să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită.

Careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal nu s-au constatat.

Pedeapsa stabilită, anume cu aplicarea art. 90 Cod penal, este echitabilă faptelor infracționale comise, corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale.

În aspectele de fapt a prezentei cauze penale și reieșind din personalitatea inculpatului, suspendarea executării pedepsei penale pe un termen de probă prevăzut de legea penală, va avea un caracter efectiv pentru corectarea sa și prevenirea săvârșirii de către el a noi crime, comparativ cu cel de executare reală a pedepsei penale.

Apelul avocatului urmează a fi admis, inclusiv din alte motive decât cele invocate, sentința urmând a fi casată parțial în latura pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, în aspectul nominalizat.

Alte temeieri de casare a sentinței instanței de fond nu au fost stabilite, iar casarea în aspectul dat a sentinței nu influențează starea de fapt și de drept stabilită de instanța de fond, în legătură cu ce, celelalte argumentele invocate de apelant nu sunt fondate.

Rapoartele lucrătorilor de poliție la care face referire apărarea, de fapt sunt comunicări privind faptele care au avut loc în s. Manoilești și aceste rapoarte nu demonstrează nevinovăția penală a inculpatului.

Explicația lui Tofan V. din 17.07.2012, nu este un act procesual și nu poate fi luată în considerație ca mijloc de probă.

Actul de predare și păstrare a unității de transport nr. 829 din 14.07.2012, precum și procesul-verbal de reținere și aducere a vehiculului la parcare specială, nu pot fi luate în considerație deoarece, de fapt, nu confirmă că inculpatul nu a comis crimele imputate.

Recipisele eliberate de către Iacovici A. și Diaconu C., confirmă lipsa prejudiciului pentru părțile vătămate din partea lui Cojocaru I., implicat în comiterea huliganismului, în privința căruia urmărirea penală a fost încetată prin ordonanța procurorului Procuraturii Ungheni din 10.06.2013.

Urmează a fi respinse ca nefondate afirmațiile apărării, că instanța de judecată eronat în partea descriptivă a sentinței a transcris integral învinuirea din rechizitoriu și declarațiile inculpatului, părților vătămate și a martorilor, fără a face o analiză a acestor probe, care, din ele anume, stabilesc vinovăția inculpatului, deoarece sunt afirmative, iar din probele cercetate rezultă cu certitudine vina inculpatului în faptele incriminate.

Nu pot fi reținute nici afirmațiile invocate în apel, că din conținutul sentinței nu este clar care probe au stat la stabilirea vinovăției inculpatului, că practic toate probele administrate au fost în favoarea inculpatului, fiind stabilite un șir de divergențe între declarațiile martorilor acuzării, părților vătămate, care repetat au dovedit veridicitatea declarațiilor inculpatului, care sunt o părere subiectivă a apelantului și nu s-a confirmat, iar probele cercetate dovedesc deplin vina inculpatului în faptele incriminate, totodată între declarațiile menționate nu s-au stabilit divergențe.

Nu pot fi susținute nici afirmațiile, precum că, după descrierea tuturor probelor administrate, instanța de judecată printr-o singură frază a stabilit vinovăția inculpatului, fără a da o apreciere probelor administrate, care sunt afirmative, instanța de fond motivând că, consideră dovedită vina inculpatului în urma cercetării probelor prezentate.

Sunt afirmative și argumentele aduse în apel referitor la faptul, că deși în cadrul ședinței judiciare au fost stabilite unele circumstanțe noi, referitor la gravitatea vătămarilor corporale a părții vătămate Sărăteanu G., fiind înaintat demers privind numirea unei expertize medico-legale suplimentare și contraexpertiză asupra raportului de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, prin care concluziile nu au fost suficient de clare privind poziția victimei față de inculpat în momentul provocării vătămarilor și gravitatea acestora, dat fiind că presupusa victimă a continuat serviciul, acesta a fost respins nemotivat, deoarece de fapt careva circumstanțe noi invocate de apărare nu s-au stabilit, solicitând atât numirea unei expertize medico-legale suplimentare, cât și contraexpertiză asupra raportului de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, cu toate că temeiurile de efectuare a expertizelor solicitate de apărare sunt absolut diferite.

Mai mult, fiind efectuată pe caz expertiză medico-legală, careva cereri sau obiecții de către inculpat sau avocat la momentul petrecerii expertizei nu au fost aduse, iar prin ce raportul de expertiză nu este complet și care este neclaritatea sau insuficiența raportului în cauză, apelantul nu a invocat, indicând doar că solicită efectuarea unei expertize medico-legale suplimentare în vederea stabilirii modului de compresie cu dinții a falangei distale a degetului 4 al mâinii drepte cu stabilirea poziției concrete a mâinii victimei în timpul compresiei și că efectuarea expertizei solicitate are importanță la calificarea acțiunilor inculpatului.

La solicitarea apărării, în ședința instanței de apel din 11 februarie 2015 a fost respins demersul avocatului inculpatului, Dumitru Fortuna, privind numirea unei expertize medico-legale suplimentare, ca nefondat.

Astfel, apărarea a invocat că a solicitat numirea unei astfel de expertize în instanța de fond și a fost respinsă solicitarea, însă potrivit demersului anexat la materialele cauzei și procesului-verbal al ședinței judiciare din 24 martie 2014, de fapt a fost solicitată numirea unei contraexpertize pe caz.

Totodată, prin încheierea instanței de fond din 24 martie 2014, a fost respinsă cererea avocatului privind numirea unei expertize medico-legale suplimentare, ca fiind neîntemeiată.

În instanța de fond nici nu a fost solicitată numirea unei expertize suplimentare, totodată avocatul nu indică de ce raportul expertului nu este complet, în raport fiind oferite răspunsuri la întrebările puse în fața experților, nefiind necesare lămuriri sau completări asupra raportului și nu au fost descoperite careva contradicții, alte chestiuni determinate de obiectul de cercetare nu au apărut, astfel lipsesc temeiurile prevăzute de art. 148 alin. (1) Cod de procedură penală, în necesitatea efectuării unei expertize suplimentare solicitate de avocat, în instanța de apel.

Urmează a fi respinse și afirmațiile avocatului, precum că instanța de judecată nu a dat apreciere și nu a descris în sentință unele materiale din dosar cum ar fi rapoartele polițiștilor, acumulate la urmărirea penală care au stat la baza pornirii urmăririi penale ce sunt considerate ca probe concludente, care în fapt au fost administrate în cadrul ședinței de judecată, deoarece rapoartele respective nu pot fi luate în considerație ca mijloace de probă în sensul art. 93 Cod de procedură penală, mai mult, aceste rapoarte nu au fost făcute ca urmare a acțiunilor procesuale petrecute pe caz.

Nu pot fi luate în considerație, nici afirmațiile din apelul avocatului, că deși în partea dispozitivă a sentinței instanța a dispus ca corpurile delict, 5 poze a polițistului G. Sărăteanu și înregistrările video să fie păstrate la materialele cauzei penale, acestea nu au fost descrise și indicate în partea descriptivă a sentinței pe care s-a bazat instanța la pronunțarea sentinței, probe care nu au fost luate în vedere, dat fiind faptul că în ședința instanței s-au cercetat probele solicitate de către părți, totodată nu a fost solicitată cercetarea corpurilor delict enunțate, în sensul respectiv fiind respectate prevederile principiului contradictorialității procesului penal prevăzut de art. 24 Cod de procedură penală.

Instanța de fond în mod obligatoriu urma să se expună ce trebuie să se facă cu corpurile delict, în vederea respectării prevederilor art. 38 alin. (1) pct.13 Cod de

procedură penală, care indică chestiunile obligatorii pe care trebuie să le soluționeze instanța de judecată la adoptarea sentinței.

Urmează a fi respinse și afirmațiile, că în partea descriptivă a sentinței nu au fost descrise declarațiile reale care au fost prezentate de partea vătămată și martori, care sunt părerea subiectivă a autorului apelului.

Nefondate sunt și argumentele că aceste divergențe creează dubii la legalitatea sentinței și imparțialitatea instanței de judecată la examinarea cazului dat, se creează impresia că declarațiile unor martori și părți vătămate au fost incluse în sentință selectiv în defavoarea inculpatului, considerând că în cazul dat au fost flagrant ignorate prevederile art. 384 alin.(3), (4), 385 alin. (1), 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, care sunt absolut nefondate și nu în ce constau încălcările, nici nu s-a invocat, în sensul respectiv nefiind stabilite încălcările invocate de apărare.

Sunt afirmative și argumentele aduse de apărare, precum că instanța de fond urma să se expună asupra divergențelor apărute între declarațiile martorilor, atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul ședinței de judecată și să dea apreciere probelor pe care se întemeiază concluzia instanței, pe fiecare episod aparte, deoarece din declarațiile părților vătămate rezultă comiterea infracțiunilor incriminate inculpatului, fiind susținute prin declarațiile martorilor oculari prezenți la locul faptei, și de probele scrise ale cauzei penale; printre care rapoartele de expertiză privind leziunile corporale depistate, între declarațiile martorilor nefiind stabilite divergențe de natură să desființeze sentința instanței de fond.

Prin ordonanța Procuraturii Ungheni din 10 iunie 2013 a fost încetată urmărirea penală în privința lui Cojocaru I., cu liberarea de răspundere penală a lui Cojocaru I., cu tragerea la răspundere contravențională, cu stabilirea sancțiunii contravenționale sub formă de amendă în mărime de 100 u. c., referitor la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, huliganismul, adică acțiuni intenționate ce încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită după indicii: comis de două persoane, pentru acțiunile comise împreună cu inculpatul la data de 13 iulie 2012 și la data de 14 iulie 2012 în satul Manoilești, învinuirea parțial identică cu cea a inculpatului ce ține de huliganism, cu excepția huliganismului agravat.

Totodată, prin ordonanța respectivă sunt constatate acțiunile comise de Cojocaru I. împreună cu inculpatul, inclusiv referitor la aplicarea loviturii cu sticla de către inculpat lui Iacovici A., cu cauzarea leziunilor corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, ordonanță care este în vigoare.

Din aceleași motive urmează a fi respinse și argumentele aduse în apel, că deși probele administrate referitor la primul episod, au constatat că participarea inculpatului, nici pe departe nu a fost dovedită, și anume intenția lui ca fiind îndreptată asupra încălcării ordinii publice, fiind doar dovedit faptul aflării lui la conflict în scopul curmării lui și atât, iar conflictul a fost inițiat de Iacovici A. în care s-au implicat alte persoane care din motive necunoscute nu au fost trase la răspundere, instanța de judecată nu a analizat aceste probe conform concludenței și

pertinenței lor, lăsând în umbră principiile de bază ale scopului legislației penale, argumentele expuse fiind absolut afirmative.

Acțiunile comise de inculpat referitor la primul episod din 13.07.2012 se califică ca acțiuni comise din intenții huliganice, astfel de acțiuni privind lovirea părții vătămate Iacovici A. în loc public nu pot fi considerate obișnuite, fiind îndreptate spre încălcarea ordinii publice stabilite, faptul că inculpatul l-a lovit la 13 iulie 2012 pe Iacovici A. fiind demonstrat deplin prin declarațiile părții vătămate Iacovici A., care a declarat clar că a fost lovit de Cojocaru I. și de inculpat, aceste declarații fiind sprijinite și prin declarațiile martorilor oculari, și anume Diaconu C. și Tofan V., care au declarat referitor la primul episod că au văzut cum inculpatul l-a lovit pe Iacovici A.

Partea vătămată și martorii au dat declarații sub jurământ, fiind preveniți despre răspunderea penală pentru darea de mărturii false, temeiuri de a pune la îndoială declarațiile respective nu sunt, astfel declarațiile apărării se consideră afirmative.

Nefondate sunt și argumentele privind acțiunile huliganice petrecute la 14 iulie 2012, care au fost calificate conform art. 287 alin. (3) Cod penal, potrivit cărora apărarea indică că în cadrul ședinței la fel, vina inculpatului nu a fost dovedită prin careva probe concludente și pertinente, acestea fiind neclare.

Vina inculpatului pe episodul de huliganism se confirmă deplin prin declarațiile părții vătămate Iacovici A, care a indicat clar, că a fost lovit de inculpat cu sticla în cap, declarațiile fiind sprijinite de declarațiile martorilor Chiriac C., Grosu V., Andrușca I., Cherimov R., Iablonscaia - Iacovici M. prezenți la fața locului, care au declarat că au văzut cum inculpatul l-a lovit cu sticla pe Iacovici A. în regiunea capului, precum și probele scrise cercetate.

Temeiuri de a pune la îndoială declarațiile respective nu au fost, mai ales că partea vătămată și martorii au dat declarații sub jurământ și fiind preveniți despre răspunderea penală pentru darea de mărturii false, astfel afirmațiile avocatului privind neclaritatea probelor pe acest episod sunt absolut nefondate și se resping.

Din aceleași motive urmează a fi respinse și argumentele aduse de apărare, că potrivit scenariului propus de partea acuzării, inculpatului i se incriminează precum că el, din intenții huliganice, a încălcat grosolan ordinea publică cu aplicarea violenței cu un obiect adaptat pentru vătămarea integrității corporale și anume, că inculpatul i-a aplicat două lovituri cu garafa de sticlă în regiunea capului lui Iacovici A., afirmații care în ședința de judecată nu s-au confirmat prin probele administrate, fiind fără suport și combătute prin probele cercetate în cadrul ședinței judiciare, la cercetarea cărora inculpatul a avut acces.

Acțiunile inculpatului prin care a aplicat lovituri cu o sticlă, se demonstrează prin declarațiile părții vătămate Iacovici A., confirmate și prin declarațiile martorilor oculari Chiriac C., Grosu V., Andrușca I., Cherimov R., contradicții în declarațiile respective nefiind stabilite.

Probe care ar dovedi că partea vătămată și martorii incriminează pe nedrept inculpatul nu au fost prezentate și temeiuri de a pune la îndoială aceste declarații nu sunt, declarațiile părții vătămate și a martorilor fiind un ansamblu probator care

dovedește vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Aplicarea loviturilor de către inculpat cu o sticlă se menționează și în ordonanța de încetare a procesului penal adoptată în privința lui Cojocaru I., în legătură cu ce afirmațiile respective ale avocatului au fost respinse, ca neîntemeiate.

Nu pot fi reținute nici argumentele din apel, că analizând în cumul declarațiile tuturor martorilor acestea s-au divizat practic la egal, unii au susținut că au văzut o garafă de sticlă în mâna inculpatului și cum acesta a aplicat 2 lovituri în regiunea spatelui lui Iacovici A., alții susțin că nu au fost aplicate careva obiecte la maltratarea lui Iacovici A. la bar, deoarece sunt afirmative, martorii oculari au declarat că au văzut cum Iacovici A. fusese lovit de inculpat cu o sticlă de la bere.

Faptul că Cojocaru I. nu a văzut cum inculpatul l-a lovit pe Iacovici A. cu sticla în cap, se combate prin declarațiile date de Cojocaru I. fixate în ordonanța Procuraturii Ungheni din 10 iunie 2013 prin care a fost încetată urmărirea penală în privința lui Cojocaru I., cu liberarea de răspundere penală a lui Cojocaru I., cu tragerea la răspundere contravențională, referitor la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiind fixat în ordonanță că Cojocaru I. a declarat că inculpatul la 14 iulie 2012 i-a aplicat lui Iacovici A. două lovituri cu o sticlă, ordonanță care în sensul respectiv nu a fost atacată.

Sunt neîntemeiate și argumentele aduse de avocat că inculpatul de la bun început a recunoscut faptul maltratării lui Iacovici A. în fața barului doar cu mâinile și picioarele, negând integral folosirea unor obiecte care se impun de partea acuzării, conflictul la bar a apărut spontan și anume în urma relațiilor ostile între ei de mai mult timp, deoarece nerecunoașterea vinovăției nu poate fi reținută în sensul dat, existând dovezi în aplicarea de către inculpat anume a sticlei de la bere la aplicarea loviturilor lui Iacovici A.

La fel, sunt absolut nefondate și afirmațiile aduse precum că acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă în existența obiectului (garafa de sticlă) a corpului delict cu care se presupune că au fost aplicate lovituri, deși aceste corpuri delictive erau în posibilitate de a fi ridicate și examinate, circumstanță care a fost, la fel, lăsată în umbră de instanța de judecată, deoarece faptul că nu a fost ridicată garafa de sticlă nu poate fi reținută ca lipsa dovezilor pe caz referitor la episodul respectiv, mai ales că din declarațiile părții vătămate și a martorilor rezultă că, Iacovici A. a fost lovit cu sticla de la bere.

Declarative sunt și argumentele că, conflictul petrecut la bar a durat doar câteva secunde și la el nu au intervenit alte persoane, concluzionându-se că învinuirea înaintată a fost bazată pe presupuneri și unele declarații ale martorilor, care din start au fost dubioase și diferite de cele prezentate la urmărirea penală, or, condamnarea inculpatului este bazată pe probele cercetate, care sunt utile, pertinente și concludente, nefiind stabilite dubii rezonabile referitor la constatarea vinovăției inculpatului în sensul invocat.

Nefondate sunt și argumentele avocatului că în raportul de expertiză medico-legală nr.233 din 17 august 2012 se atestă la Iacovici A. vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, sub formă de traumă cranio-cerebrală, comoție

cerebrală, plagă contuză din regiunea capului și echimoze din regiunea ambilor ochi, produse prin loviri cu sau de corpuri contondente, adică expertul nu a apreciat că aceste vătămări puteau sau nu fi provocate cu garafa de sticlă, fiind afirmative, faptul că leziunile au fost produse cu sticla de bere fiind confirmat prin declarațiile părții vătămate și a martorilor, precum și probele scrise.

Din motivele respective, nu pot fi luate în considerație argumentele că nu s-a dat o apreciere probelor administrate referitor la al II-lea episod, reieșind că trei martori ai acuzării au indicat că au văzut garafa, însă sunt divergențe esențiale referitor la locul lovirii, martorii indicând inversul, corpurile delictive (obiectul) lipsesc, expertiza medico-legală nu indică asupra aplicării loviturilor cu careva obiecte, rezultă că vinovăția a fost probată pe presupuneri de către partea acuzării, în cazul dat fiind aplicate prevederile art. 8 Cod de procedură penală, deoarece careva presupuneri după cum a indicat apelantul nu s-au constatat, iar vina inculpatului este bazată pe dovezile cercetate în cadrul ședinței judiciare, temei de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate și a martorilor nefiind stabilite.

Nu pot fi reținute nici argumentele că reieșind din existența relațiilor ostile între partea vătămată și inculpat, precum și plenitudinea circumstanțelor stabilite, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate conform art. 78 Cod Contravențional, iar în cel mai rău caz conform art. 287 alin. (2) Cod penal, deoarece sunt o părere obiectivă a autorului apelului, prezența relațiilor ostile fiind susținută doar de inculpat, dar nu a fost constatată prin alte dovezi, totodată temeuri de recalificare a acțiunilor inculpatului, după cum solicită apelantul, nu s-au stabilit.

Urmează a fi respinse și argumentele aduse de avocat, că reieșind din plenitudinea probelor administrate și faptul că acuzarea în lista probelor a indicat doar o parte din martorii audiați în cadrul urmăririi penale doar acele persoane care pot prezenta probe în defavoarea inculpatului, lăsând în umbră celelalte probe, deoarece în cazul dat nu au fost administrate probe prin prisma art. 19 Cod de procedură penală, care sunt afirmative, apărarea nu a fost lipsită de dreptul de a solicita cercetarea probelor în apărare, pe cauză fiind prezente dovezi în confirmarea vinei inculpatului în fapta incriminată.

Versiunea inculpatului este combătută prin probele pertinente, concludente, utile și veridice, care demonstrează vinovăția inculpatului deplin, ansamblul de probe administrat în materialele cauzei penale a fost cercetat în cadrul ședinței instanței de fond, cât și verificat în ședința instanței de apel, obiecții la declarațiile de incriminare a părților vătămate și a martorilor nefiind aduse, totodată nerecunoașterea vinei nu poate servi drept temei de recalificare a acțiunilor inculpatului, după cum solicită apărarea, din moment ce în cadrul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă vinovăția inculpatului.

Nu pot fi susținute nici argumentele că, în ce privește acțiunile inculpatului pe faptul provocării vătămarilor corporale medii unui colaborator de poliție care au fost calificate conform art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, că învinuirea adusă este una pripită și nefondată, lipsită de logică care nici pe departe nu și-a găsit confirmare prin probele administrate, care sunt absolut afirmative, vina inculpatului fiind demonstrată prin cumulul de probe cercetat.

Neîntemeiate sunt și afirmațiile apărării că, pe parcursul judecării cauzei, nu a fost dezvăluit sau probat nici un semn calificativ al componenței de infracțiune prevăzută de art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, deoarece prin probele cercetate a fost dovedită aplicarea de către inculpat a violenței periculoase pentru sănătatea lui Sărăteanu G., care a venit la fața locului împreună cu alți polițiști, la chemarea mamei părții vătămate, care a fost lovit la bar.

Afirmative sunt și argumentele că, de la acțiunile ilegale și provocatoare ale polițiștilor care l-au doborât pe inculpat la pământ cu fața în jos, inculpatul în scop de apărare a drepturilor sale constituționale, a început a striga în ajutor la soția sa, să iasă în stradă și să vadă acțiunile polițiștilor, în acel moment Sărăteanu G. care se afla deasupra inculpatului, pentru a-i astupa gura, cu mâna stângă îl strangula de gât, iar cu dreapta îi astupa gura să nu strige, în urma acțiunilor lui Sărăteanu G. care i-a astupat integral căile respiratorii, în sens de apărare a fost nevoit să muște degetul lui Sărăteanu G., după aceasta Sărăteanu G. a scos pistolul din toc și l-a îndreptat spre inculpat amenințându-l cu omor, care nu s-au stabilit, din probele cercetate nefiind constatat că inculpatul a acționat pentru a se apăra, de fapt fiind necesară intervenția altor lucrători de poliție pentru a scoate degetul lui Sărăteanu G. din gura inculpatului.

Neîntemeiate sunt și argumentele apărării că acțiunile dubioase și legale ale polițiștilor dovedesc faptul agresării inculpatului prin constrângere fizică și psihică, și nu atacul polițiștilor de către inculpat, în cazul dat inculpatul fiind victimă a acțiunilor abuzive ale colaboratorilor de poliție, care evident au depășit atribuțiile de serviciu, deoarece nu a fost demonstrată agresarea inculpatului de către polițiști, precum nu a fost confirmată nici depășirea de către lucrătorii de poliție a atribuțiilor de serviciu în cazul dat.

Afirmative sunt și argumentele aduse în apel, referitor la raportul de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012 prin care la Sărăteanu G. au fost constatate vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată, această concluzie a expertului fiind puțin credibilă, că conform informației prezentate de IP Ungheni nr. 3604 din 05 martie 2014, Sărăteanu G. după vătămarile primite s-a aflat în serviciu, fiindu-i repartizate spre examinare materiale la 16 iulie 2012, 21 iulie 2012, 24 iulie 2012, 07 august 2012, fiind implicat și în serviciul grupei operative la data de 22 iulie 2012, iar expertul la efectuarea expertizei nu s-a condus de Regulamentul Ministerului Sănătății nr. 199 din 27 iunie 2003 cu ulterioarele modificări din 14 octombrie 2011 „privind aprecierea medico-legală a gravității vătămarilor corporale” care este ghidul obligatoriu pentru experții medico-legiști la aprecierea gradului vătămarilor corporale, deoarece, de fapt, în timpul urmăririi penale învinuitul și apărarea nu au adus careva obiecții referitor la raportul de expertiză vizat, temei de a pune la îndoială concluziile expertului nefiind constatate.

Cât privește argumentele referitor la probele conținute în materialele cauzei, pozele foto a cet. Sărăteanu G. anexate la dosar, că nu pot fi considerate drept probă directă și concludentă, deoarece au fost dobândite ilegal, fără a fi indicat în ce circumstanțe și când au fost făcute aceste poze, de către cine, cine le-a examinat, de la cine au fost ridicate, cu ce aparat au fost efectuate, pe poze lipsește data efectuării

lor, deși în poze se evidențiază rupturile de haine și epoleți a lui Sărățeanu G., acuzatorul de stat nu a dovedit legătura de cauzalitate a acestor poze cu evenimentele din 14 iulie 2012, Reieșind din circumstanțele indicate, aceste poze puteau fi efectuate atât până, cât și după incident sau chiar camuflate sau trișate, circumstanțe în care, pozele foto nu pot fi admise ca probe.

Or, potrivit art. 230 alin. (2), art. 251 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță. În cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual.

Astfel, aceste prescripții legale, nu au fost respectate, nefiind invocate de către învinuit și apărare în modul stabilit de procedura penală. Or, potrivit procesului-verbal din 17 august 2013 de prezentare învinuitului Cojocaru N. și avocatului a materialelor de urmărire penală, după luarea de cunoștință de materialele urmăririi penale, ultimii nu au invocat careva obiecții și nici încălcarea prevederilor procedurale, solicitând doar încetarea urmăririi penale și efectuarea confruntării între martori și învinuit, ilegalitatea probelor nefiind invocată.

Dat fiind că nu a fost ridicată în termenul prevăzut de lege nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, adică la terminarea urmăririi penale, se consideră pierdut dreptul de contestare a acestor acte ulterior, în legătură cu ce argumentele invocate urmând a fi respinse.

Din moment ce atât inculpatul, cât și avocatul, considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea cărorva acțiuni procesuale în modul și termenul stabilit de lege, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei la fel nu au avut nici o obiecție asupra actelor procesuale, prezumându-se că au acceptat situația dată, această chestiune nici nu poate fi ridicată și se resping în latura dată argumentele.

Urmează a fi respinse și argumentele că, potrivit filmărilor video din IP Ungheni, care au fost vizionate în cadrul ședinței de judecată s-a confirmat veridicitatea declarațiilor inculpatului despre reținerea lui ilegală, aceste probe fiind în favoarea inculpatului, care sunt declarative, de fapt reținerea inculpatului nu a fost obiect de judecare în cazul penal respectiv.

Sunt fără teme și argumentele aduse că toate probele pe care s-a bazat partea acuzării sunt vătămarile corporale depistate la Sărățeanu G., care de facto și de iure nu au fost determinate sau delimitate în ce circumstanțe ele au fost provocate și cu ce scop, pentru existența acestei componente de infracțiuni, în cazul dat inculpatul a fost victima unor agresări nejustificate din partea polițiștilor, după care fiind în extremă necesitate în scop de apărare a mușcat de deget, deci vătămarile corporale depistate nu sunt în legătură de cauzalitate cu intenția sau scopul sistării activității polițiștilor în timp ce curmau presupusa infracțiune, acțiuni care urmau a fi calificate separat și

anume pe art. 78 Cod contravențional sau după caz art. 152 Cod penal, care sunt afirmative.

Din probele cercetate, asupra cărora învinuitul nu a avut careva obiecții la finisarea urmării penale, s-a constatat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, fiind stabilit că în urma acțiunilor inculpatului, polițistul Sărăteanu G. a fost mușcat de deget, fiindu-i cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, plăgi mușcate infectate intraarticulare cu subluxația falangei distale a degetului patru a mâinii drepte, produse prin compresie cu dinții și care se referă la vătămare corporală medie cu dereglarea sănătății de lungă durată, astfel există raportul causal dintre acțiunile inculpatului și consecințele survenite.

Prin aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, se înțelege cauzarea intenționată a vătămarilor corporale ușoare, medii sau grave, astfel vătămarea cauzată lui Sărăteanu G., calificată ca medie, se consideră violență periculoasă.

Urmează a fi respinse și afirmațiile că, după scenariul propus de partea acuzării precum că polițiștii curmau o infracțiune, de către organul de urmărire penală, acuzatorul de stat au fost flagrant încălcate prevederile art. 19, 281 Cod de procedură penală, care sunt afirmative, încălcările invocate de inculpat nefiind stabilite, mai ales că din declarațiile părții vătămate Sărăteanu G., cât și a martorilor Lebădă S., Ursoi S., Mocanu V., s-a stabilit că a fost chemată grupa operativă pe cazul dat.

Nefondate sunt și afirmațiile că, inculpatul a acționat din extremă necesitate și-a găsit confirmare în p.7 din Hotărârea CSJ nr. 23 din 28.06.2004 sub incidența noțiunii „violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate” se atribuie inclusiv și cazurile de sugrumare a victimei cu mâinile sau cu ajutorul unei frânghii sau de ținere îndelungată a capului victimei sub apă, sau de îmbrăcare pe capul victimei a unei pungi de polietilenă, sau de aruncare a victimei de la înălțime ori dintr-un mijloc de transport aflat în mișcare etc. Deși asemenea acțiuni violente pot să nu ducă la moartea victimei sau vătămarea integrității corporale sau a sănătății acesteia, cu toate acestea, datorită caracterului lor, creează un pericol real pentru viața sau sănătatea victimei.

Apărarea a făcut referire la Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție „cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, care nu are atribuție la cazul dat și nu poate fi luată în considerație în cazul respectiv, care ține de învinuirea legată de aplicarea violenței comise față de persoana cu funcție de răspundere sau persoana care își îndeplinește datoria obștească.

Afirmațiile invocate referitor la versiunea de nesubordonare a inculpatului la cerința legală, că în ședința de judecată nu s-a stabilit care a fost acea cerință legală, dacă pe timp de noapte persoanele nu pot fi audiate, doar în cazuri excepționale, și nu a existat nici un impediment de a-i înmâna citație inculpatului, că în cele din urmă instanța de judecată nu a dat nici o apreciere la circumstanțele constatate în cadrul ședinței de judecată, sunt afirmative, vinovăția inculpatului fiind dovedită prin probele cercetate.

Urmează a fi respinse și argumentele că organul de urmărire penală, procurorul, contrar prevederilor art. 281 Cod de procedură penală, nu a formulat în învinuire, modul de săvârșire a infracțiunii, caracterul vinei, motivelor, conținutul acțiunilor, concret vătămările provocate de inculpat, care circumstanțe în cumul au stabilit cinismul și obrăznicia deosebită, prin prisma semnelor calificative, că conform materialelor dosarului penal a fost stabilit, cu certitudine, că conflictul petrecut pe stadionul satului Manoilești a fost inițiat de un alt grup de persoane care și-au aplicat vătămări corporale de diferită gravitate, pe când inculpatul, cum și alți martori, s-a implicat în conflict la finisarea acestuia, în scop de a-l curma, care constituie o părere subiectivă a autorului apelului și nu a fost confirmată.

Nefondate sunt și afirmațiile în ce privește capătul de învinuire pe art. 287 alin. (3) Cod penal, de către procuror au fost comise aceleași derogări de la lege, cu indicarea virtuală a unui obiect (garafa de sticlă) care nici pe departe nu a fost evidențiată și anexată la materialele cauzei penale, care este proba de bază la calificarea acțiunilor conform art. 287 alin. (3) Cod penal, potrivit legislației naționale - drept obiecte special adaptate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății pot fi considerate obiectele care au fost adaptate de către făptuitor anume pentru acest scop, din timp sau în timpul săvârșirii acțiunilor huliganice, precum și obiectele care, deși nu au fost supuse unei prelucrări preliminare, au fost special adaptate de făptuitor și se aflau la el cu același scop, aplicarea de către inculpat a unei sticle fiind demonstrată prin declarațiile părții vătămate Iacovici A. și a martorilor audiați la care instanța de apel a făcut referire.

Nu pot fi reținute nici afirmațiile aduse privind capătul de acuzare pe art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, că nu este clar specificat în învinuirea adusă și anume în ce circumstanțe au fost provocate vătămările corporale lui Sărăteanu G., au fost ele produse în scopul sistării activității polițiștilor sau după agresarea și imobilizarea extremă necesitate a inculpatului de a se apăra de acțiunile ilegale a colaboratorilor de poliție, extrema necesitate invocată de apărare nefiind stabilită în acțiunile inculpatului, deoarece în sensul respectiv versiunea inculpatului este combătută prin declarațiile părții vătămate și a martorilor prezenți la locul faptei.

Urmează a fi respinse și afirmațiile că, conform învinuirii aduse nu este clar în care exercițiu al funcției se aflau polițiștii, care infracțiune o curmau și care anume a fost scopul sistării activității, dacă în acel moment nu se comitea nici o infracțiune și polițiștii s-au apropiat la poarta inculpatului pentru a discuta cu acesta, deoarece s-a stabilit că polițiștii acționau în urma apelului telefonic de la mama părții vătămate Iacovici A., care a fost lovit în barul din satul Mănoilești.

Argumentele că este semnificativ și raportul de expertiză medico-legală prin care s-au constatat vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată, dat fiind faptul că Sărăteanu G. după incidentul petrecut s-a aflat în continuare în serviciu, fără a pierde careva capacitate de exercițiu sau de muncă, acuzatorul de stat nici nu a efectuat o investigație în acest sens în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor, nu pot fi reținute, deoarece sunt afirmative, gravitatea leziunilor corporale fiind stabilită de către expert, temeiuri de a pune la îndoială concluziile expertului nefiind stabilite.

Urmează a fi respinse și afirmațiile invocate referitor la acuzarea adusă conform art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, că inculpatul a fost victima unui atac de tortură și acțiunilor abuzive din partea colaboratorilor de poliție, care au acționat ilegal din toate punctele de vedere, fiind acordată acestora o protecție evidentă din partea acuzării, fapt care poate fi confirmat prin motivația din ordonanța procurorului din 07 octombrie 2013 și încheierea judecătorului de instrucție din 01 aprilie 2014, prin care a fost anulată această ordonanță, deoarece sunt pur declarative și totodată, nu corespund circumstanțelor stabilite.

În cadrul ședinței instanței de apel au fost supuse cercetării materialele procesului penal referitor la plângerea lui Cojocaru N. privind acțiunile colaboratorilor poliției Sărăteanu G., Lebeda S., Ursoi S., Mocanu V., care au avut loc la 13 spre 14 iulie 2012, plângere înregistrată la Procuratura Ungheni la 21 august 2013.

Potrivit ordonanței procurorului Procuraturii Ungheni, Veaceslav Toderiță, din 07 octombrie 2013, a fost dispusă neînceperea urmăririi penale pe cazul dat, cu motivarea că circumstanțele cunoscute, probele existente denotă faptul că în cadrul desfășurării serviciului colaboratorii poliției Sărăteanu G., Lebeda S., Ursoi S., Mocanu V. au acționat legal și nu au abuzat de atribuțiile de care dispun, nefiindu-i lezate lui Cojocaru N. drepturile garantate, iar violența aplicată în privința sa a fost condiționată de însăși acțiunile acestuia - nesupunere și violență față de reprezentanții colaboratorilor de poliție.

Referitor la reținerea inculpatului, nu au fost depășite limitele acordate de lege din partea colaboratorilor de poliție, s-a menționat că deși de la evenimentele produse a trecut mai mult de un an de zile, inculpatul s-a adresat cu cerere la momentul actual, nu a denunțat că a fost maltratat, reținut ilegal, la fel nu s-a adresat pentru a fi examinat de un medic legist.

Prin ordonanța procurorului-adjunct al Procuraturii Ungheni, Oleg Potînga, din 13 ianuarie 2014, a fost refuzată satisfacerea plângerii lui Cojocaru N. privind dezacordul cu ordonanța procurorului Procuraturii Ungheni din 07 octombrie 2013.

Prin încheierea judecătorului de instrucție al Judecătoriei Ungheni din 01 aprilie 2014 a fost admisă plângerea depusă de Cojocaru N. împotriva ordonanței procurorului Procuraturii Ungheni din 07 octombrie 2013 și a procurorului ierarhic superior din 03 ianuarie 2014, cu declararea nulității ordonanțelor, cu obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate.

Judecătorul de instrucție a motivat în încheiere că procurorul a omis să se expună asupra relevanței argumentelor contestatarului cu privire la necesitatea reținerii automobilului, parcarei lui la parcare cu plată, a reținerii lui Cojocaru N. mai mult de 3 ore, cât și netestarea acestuia, aceste împrejurări urmând a fi examinate amplu, obiectiv, sub toate aspectele.

Potrivit ordonanței procurorului Procuraturii Ungheni, Steclari Ion, din 14 aprilie 2014, s-a dispus de a nu porni urmărirea penală pe cazul dat din motivul lipsei elementelor infracțiunii, cu clasarea procesului penal.

În motivarea ordonanței s-a indicat că în cadrul desfășurării serviciului colaboratorii poliției Sărăteanu G., Lebeda S., Ursoi S., Mocanu V. au acționat legal

și nu au abuzat de atribuțiile sale, nefiindu-i lezate lui Cojocari N. drepturile garantate, iar violența aplicată în privința sa a fost condiționată de însăși acțiunile acestuia - nesupunere și violență față de reprezentanții colaboratorilor de poliție.

Ordonanța respectivă nu a fost atacată, fiind în vigoare, astfel argumentele aduse de apărare în sensul invocat sunt fără temei, în legătură cu ce se resping.

Din aceste motive urmează a fi respinse și argumentele din apel că în cazul dat inculpatul a acționat în stare de extremă necesitate pentru a-și salva viața de la acțiunile colaboratorilor de poliție care acționau ilegal cu aplicarea unor procedee (sambo) ilegale, prin sugrumarea victimei, dat fiind că strangularea gâtului servește un pericol iminent pentru viața și sănătatea persoanei, acțiuni care în totalitate înlătură caracterul penal al faptei, afirmațiile respective fiind doar o părere a autorului apelului.

Mențiunile că potrivit CEDO și art. 19 Cod de procedură penală „Orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod”, că potrivit art. 2 CEDO „Fiecare stat parte va lua măsuri legislative, administrative, judiciare și alte măsuri eficiente pentru a împiedica comiterea unor acte de tortură pe teritoriul de sub jurisdicția sa. Nici o împrejurare excepțională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de starea de război sau amenințare cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepție, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura” nu pot fi reținute în favoarea inculpatului, deoarece în cadrul procesului penal nu s-a stabilit încălcarea acestor prevederi cu referire la inculpat.

Instanța de fond corect a reținut că circumstanțe atenuante, conform art. 76 Cod penal, nu au fost stabilite

Cât privește solicitarea apărării de recalificare a acțiunilor inculpatului, precum și de achitare a inculpatului, acestea urmează a fi respinse, deoarece în cadrul ședinței judiciare s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a comis infracțiunile prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, temei de recalificare după cum solicită apărarea, precum și de achitare a inculpatului din motivele invocate nefiind stabilite.

5. Procurorul a declarat recurs, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că la aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și incorect a ajuns la concluzia despre aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, privind suspendarea condiționată a executării pedepsei și stabilirea termenului de probă.

Aprecierea circumstanțelor invocate de instanța de apel la stabilirea pedepsei, că inculpatul nu are antecedente penale, este caracterizat pozitiv, a recunoscut parțial vinovăția și are la întreținere familie, nu pot fi considerate ca fiind circumstanțe care ar justifica aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, ele fiind insuficiente în coraport cu împrejurările cauzei.

Argumentele la care instanța de apel a făcut trimitere, sunt neîntemeiate, deoarece nu s-au luat în considerație circumstanțele cazului, că inculpatul a comis

infracțiuni grave, este caracterizat satisfăcător, că în rezultatul infracțiunilor săvârșite au avut de suferit fizic, psihic și material părțile vătămate Iacovici A., Diaconu C. și Sărăteanu G., care era în exercițiul funcției fiind direct responsabil de prevenirea și curmarea comiterii infracțiunii, infracțiunile fiind comise pe timp de noapte, în loc public unde se sărbătorea hora satului în fața barului din centrul satului, unde se odihneau mai multe persoane și puteau fi provocate urmări și mai grave, fapt care sporește prejudiciabilitatea faptei comise.

Inculpatul nu a recunoscut vinovăția pe întreg parcursul judecării cauzei în instanța de fond, cauza fiind examinată în instanța de apel în lipsa inculpatului, apărătorul său solicitând reîncadrarea acțiunilor în baza normelor contravenționale și pe capătul de acuzare în baza art. 349 Cod penal – achitarea, instanța de apel reținând ilegal, că inculpatul recunoaște vina parțial.

Inculpatul a lipsit de la pronunțarea sentinței motivate, a dispărut de la domiciliu, ulterior fiind anunțat în căutare, examinarea cauzei în instanța de apel fiind în lipsa lui. Acest fapt indică că, inculpatul nu a conștientizat faptele săvârșite, ca urmare manifestând lipsă de respect și față de instanțele de judecată.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. Avocatul Veaceslav Negru și inculpatul la fel au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, sau după caz, dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că, instanța de fond, eronat în partea descriptivă a sentinței a transcris integral învinuirea din rechizitoriu și declarațiile inculpatului, părților vătămate și a martorilor, fără a aprecia și a face o analiză a acestor probe și care din ele anume stabilesc vinovăția inculpatului.

Instanța nu a dat o apreciere și nu a descris în sentință materialele din dosar, cum ar fi rapoartele polițiștilor, care au stat la baza pornirii urmăririi penale ce sunt considerate ca probe concludente, care în fapt au fost administrate în cadrul ședinței de judecată.

Deși în partea dispozitivă a sentinței, instanța a dispus ca corpurile delictive - 5 poze a polițistului Sărăteanu G. și înregistrările video să fie păstrate la materialele cauzei penale, acestea au fost descrise și indicate în partea descriptivă a sentinței pe care s-a bazat instanța la pronunțarea sentinței, probe care nu au fost luate în vedere.

Aceste divergențe creează dubii la legalitatea sentinței și imparțialitatea instanței de judecată la examinarea cazului dat.

Deși probele administrate referitor la primul episod, au constatat că participarea inculpatului nici pe departe nu a fost dovedită, și anume intenția lui ca fiind îndreptată asupra încălcării ordinii publice. În aceste circumstanțe a fost doar dovedit faptul aflării lui la conflict în scopul curmării lui și atât, iar conflictul a fost inițiat de Iacovici A. în care s-au implicat alte persoane, care din motive necunoscute nu au fost trase la răspundere. Instanța de judecată nu a analizat aceste probe conform concludenței și pertinentei lor, lăsând în umbră principiile de bază ale scopului legislației penale.

Acest fapt se confirmă și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 218 din 30 iulie 2012, prin care s-a constatat pricinuirea vătămarilor neînsemnate lui Iacovici A. și caracteristicile edemului traumatic provocat prin mușcătură, care sunt doar în legătură de cauzalitate cu conflictul petrecut între Cojocar I. și Iacovici A.

Acuzarea nu a prezentat nici o probă în existența obiectului (garafei de sticlă) a corpului delict cu care se presupune că au fost aplicate loviturile.

Potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19.06.2006, care are drept scop aplicarea corectă și uniformă a legislației penale pe astfel de cazuri, care stipulează „obiecte special adaptate pentru vătămarea integrității corporale urmează a fi considerate cele care au fost adaptate de făptuitor din timp sau în momentul săvârșirii acțiunilor huliganice, precum și obiectele care, deși n-au fost supuse prelucrării, au fost special pregătite de către făptuitor și se aflau la el cu acest scop”.

Reieșind din existența relațiilor ostile între partea vătămată și inculpat precum și plenitudinea circumstanțelor stabilite, acțiunile inculpatului urmau a fi calificate conform art. 78 Cod contravențional, iar în cel mai rău caz, conform art. 287 alin. (2) Cod penal.

În ce privește acțiunile inculpatului pe faptul provocării vătămarilor corporale medii unui colaborator de poliție care au fost calificate conform art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, învinuirea adusă este una pripită și nefondată, lipsită de logică care nici pe departe nu și-a găsit confirmare prin probele administrate.

În ședința de judecată, nu a fost stabilit în care exercițiu al funcției se aflau polițiștii.

Toți polițiștii, unanim au afirmat că la fața locului, la bar unde a fost comisă presupusa infracțiune, au venit după petrecerea acestor acțiuni, în timp ce se deplasau spre casă după serviciu.

În ce privește raportul de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, prin care la Sărăteanu G. au fost constatate vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată, această concluzie a expertului este puțin credibilă, dat fiind că, conform informației prezentate de IP Ungheni nr. 3604 din 05 martie 2014, Sărăteanu G. după vătămările primite s-a aflat în serviciu, fiindu-i repartizate spre examinare materiale la 16 iulie 2012, 21 iulie 2012, 24 iulie 2012 și 07 august 2012, fiind implicat și în serviciul grupei operative la 22 iulie 2012, iar expertul la efectuarea expertizei nu s-a condus de Regulamentul Sănătății nr. 199 din 27 iunie 2003 cu ulterioarele modificări din 14 octombrie 2011.

Astfel, lui Sărăteanu G., nici pe departe nu i-a fost dereglată sănătatea de lungă durată și vătămările corporale nu puteau fi calificate ca periculoase pentru viață.

În ce privește pozele foto a lui Sărăteanu G. anexate la dosar, nu pot fi considerate drept probă directă și concludentă, deoarece au fost dobândite ilegal, fără a fi indicat în ce circumstanțe, de către cine și când au fost făcute aceste poze, cine le-a examinat, de la cine au fost ridicate, cu ce aparat au fost efectuate, pe poze lipsind data efectuării lor.

Potrivit filmărilor video din IP Ungheni care au fost vizionate în cadrul ședinței de judecată, repetat s-a confirmat veridicitatea declarațiilor inculpatului privind reținerea lui ilegală.

Pe imagini video este clar vizibil cum inculpatul a fost adus la IP Ungheni în cătușe, unde s-a aflat sub supraveghere în holul IP Ungheni, până la aproximativ orele 05.00, fără a fi cercetat sau prezentat careva apărător. Însăși prin aceste filmări se evidențiază acțiunile abuzive ale colaboratorilor de poliție, probe, care sunt în favoarea inculpatului.

La rândul său, instanța de apel, a interpretat eronat probatoriul și din nou categoric în defavoarea inculpatului, asemănător instanței de fond.

Instanța de apel, urma a aprecia fiecare probă conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Atât organul de urmărire penală, cât și instanța de fond urmau a stabili care martori și în ce stare (trează sau de ebrietate alcoolică) se aflau la acel moment, iar apoi în dependență de acest fapt să dea o interpretare juridică corectă.

A solicitat și către instanța de apel, petrecerea unei expertize medico-legale sau în comisie în scopul determinării corecte a gravității leziunilor corporale, ținând cont de faptul că Sărățeanu G., după primirea acestor leziuni corporale, totuși a continuat activitatea sa în cadrul IP Ungheni în calitatea de ofițer operativ, fapt care prompt intra în contradicție cu prevederile Regulamentului Ministerului Sănătății nr.199 din 27 iunie 2003, cu ulterioarele modificări din 14 octombrie 2011 „privind aprecierea medico-legală a gravității vătămarilor corporale” – care este ghidul obligatoriu pentru experții medico-legiști la aprecierea gradului vătămarilor corporale, însă din motive necunoscute atât instanța de fond, cât și de apel, au emis câte o încheiere despre respingerea demersurilor înaintate în acest sens.

Printr-o dereglare a sănătății de lungă durată se subînțeleg consecințele determinate de vătămare (maladii, dereglări de funcții etc.), care au o durată de peste 3 săptămâni, însă în cazul lui Sărățeanu G., nu este în ipostaza acestor dereglări.

Probele prezentate și studiate suplimentar în instanța de apel, „declarațiile martorilor Sărățeanu G. și alți colaboratori de poliție”, care au fost audiați de către procuror anterior, cât privește depășirea din partea lor a atribuțiilor de serviciu la 14 iulie 2012 la plângerea înaintată de Cojocar N. către Procuratura Ungheni, urmau a fi apreciate critic pe motivul că aceștia au dat unanim declarații analogice pentru a evita răspunderea pentru faptele ilicite comise din partea lor la 14 iulie 2012. Mai mult, aceștia din start au fost audiați, fiindu-le atribuită calitatea de „martor”, astfel poziția acestora fiind dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală, încălcându-se astfel prevederile art. 101 alin. (3) Cod penal.

Fratele inculpatului, Cojocar I. a dat declarații la organul de urmărire penală, parțial afectând poziția inculpatului, pe motiv că i s-a promis aplicarea art. 55 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală - nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 287 alin. (3) și 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate Iacovici A., Diaconu C. și Sărățeanu G., martorilor Lebeda S., Mocanu V., Ursoi S., Suciuc I., Maximciuc I., Tofan V., Chiriac C., Grosu V., Andrușca Iu., Cojocarul E., Cherimov R., Iablonscaia (Iacovici) M., Cojocarul M., Cojocarul I., Sprinceanu P., Lîsenco A., Calancea M., Grosu I., Cănița V. și Bucșan T., extrasul din registrul de evidență a aplicării forței fizice și mijloacelor speciale, din care rezultă că în privința lui Cojocarul N., la 14.07.2012, a fost aplicată forța fizică și procedee de sambo; procesul-verbal de ridicare și procesul-verbal de examinare al obiectului și ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a înregistrărilor video de pe camerele de luat vederi nr. 1 și nr. 2 amplasate în incinta CP Ungheni; ordonanța privind efectuarea ridicării, procesul-verbal de ridicare din 27 iulie 2012 și ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict a 5 poze efectuate la data de 14 iulie 2012 în incinta CPR Ungheni, unde se văd deteriorările aduse uniformei de poliție; raportul de expertiză medico-legală nr. 216 din 27 iulie 2012, din care rezultă că la Sărățeanu G. au fost depistate plăgi mușcate infectate intraarticulare cu subluxația falangei distale a degetului 4 al mâinii drepte, fiind produse prin compresie cu dinții și se referă la vătămare corporală medie, cu dereglarea sănătății de lungă durată; raportul de expertiză medico-legală nr. 218 din 30 iulie 2012 în privința lui Iacovici A., din care rezultă că excoriația și echimoza de formă ovală din regiunea paravertebrală pe dreapta au fost produse de acțiunea unui obiect puțin ascuțit posibil prin compresie cu dinții, echimozele, excoriațiile și edemul traumatic al țesuturilor moi din regiunea buzelor au fost produse prin loviri cu sau de corpuri dure contondente, și se referă la vătămare corporală neînsemnată, se exclude pricinuirea leziunilor corporale prezente prin cădere; raportul de expertiză medico-legală nr. 219 din 30 iulie 2012 în privința lui Diaconu C., din care rezultă că echimoza din regiunea suborbitală a ochiului stâng a fost produsă prin lovire cu sau de un corp dur contondent, în timpul și circumstanțele descrise și se referă la

vătămare corporală neînsemnată, echimoza din regiunea suborbitală a ochiului stâng nu a putut fi produsă prin cădere; raportul de expertiză medico-legală nr. 406 din 17 iulie 2012 în privința lui Diaconu C.; raportul de expertiză nr. 233 din 07 august 2012 în privința lui Iacovici A., din care rezultă că trauma cranio-cerebrală cu comoție cerebrală, plaga contuză din regiunea capului și echimozele din regiunea ambilor ochi au fost produse prin loviri cu sau de corpuri dure contondente, posibil în timpul și circumstanțele descrise și se referă la vătămare corporală ușoară cu dereglarea sănătății de scurtă durată, ordonanța de încetare a urmăririi penale din 10 iunie 2013 în privința lui Cojocar I., toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării (pct. 3. și 4. din decizie).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (pct. 4. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, recursurile sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele administrate și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând

apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Este de observat că motivele invocate în recursul apărării au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2, 3., 4, 5.1 din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Mai mult, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sa sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul procurorului că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel urma să ia în considerare faptul că el nu și-a recunoscut vina este neîntemeiat (*pct. 5 din decizie*).

La fel este nefondat și argumentul apărării că inculpatul nu a folosit „obiecte *special adaptate* pentru vătămarea integrității corporale” (*pct. 5.1. din decizie*). Or, art. 287 alin. (3) Cod penal, prevede un alt element constitutiv, incriminat inculpatului prin rechizitoriu, adică „aplicarea obiectelor pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății”.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Lilia Prisacari, de avocatul Veaceslav Negru și de inculpatul Cojocaru Nicolae Ion împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 februarie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco